

[Kaj Poulsen]

ket så længe ud, er det vægelsind, som Det Radikale Venstre er kendt for. Men én ting er sikker: den træghed, der har været i arbejdet i arbejdsmarkedsudvalget i denne samling, kan ikke tilskrives oppositionen.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Ændringsforslaget
forkastedes, idet 56 stemte for, 67 imod.

§§ 1 og 2

vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling
vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Lovforslaget går herefter til fornyet behandling i udvalget.

Den næste sag på dagsordenen var:

5) *Anden behandling af lovforslag nr. L 178:*

Forslag til lov om ændring af lov om skattemæssig behandling af gevinst og tab på fordringer og gæld (kursgevinstloven).

Af ministeren for skatter og afgifter (Foi-ghel).

(Fremsat 21/1 87. Første behandling 27/1 87. Betænkning 8/4 87).

Der var stillet 1 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer, ændringsforslaget og spørgsmålet om lovforslagets overgang til tredje behandling sættes til forhandling under ét.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

Ændringsforslaget, § 1, således ændret, og § 2
vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling
vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

6) *Anden behandling af lovforslag nr. L 209:*

Forslag til lov om ændring af ligningsloven. (Folketingsmedlemmers befordringsfradrag).

Af ministeren for skatter og afgifter (Foi-ghel).

(Fremsat 18/2 87. Første behandling 3/3 87. Betænkning 8/4 87).

Der var stillet 7 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer, ændringsforslagene og spørgsmålet om lovforslagets overgang til tredje behandling sættes til forhandling under ét.

Forhandling

Stavad (S):

I overensstemmelse med det, jeg på Socialdemokratiets vegne bebudede ved førstebehandling, har vi stillet ændringsforslag om, at denne lov undtagelsesvis skal have virkning fra indkomståret 1985.

Vi havde ved førstebehandlingen en debat om tilbagevirkende kraft, og regeringspartierne og hr. Bernhard Baunsgaard på de Radikales vegne ønskede ikke, at loven skulle have tilbagevirkende kraft.

Vi er i Socialdemokratiet af den opfattelse, at man ikke kan tale om tilbagevirkende kraft i en sag, der alene vedrører Folketingets 179 medlemmer, og at det er de samme 179 medlemmer, der sidder i dette høje Ting nu, som på det tidspunkt, da loven blev vedtaget. Derfor vil vi fortsat anbefale, at man stemmer for det socialdemokratiske æn-

[Stavad]

dringsforslag, som betyder, at intet folketingsmedlem, der har benyttet sit frikort og altså ikke haft nogen udgifter, skal kunne fratrække en omkostning, han/hun ikke har haft, på sin selvangivelse.

Det er jo bemærkelsesværdigt, at skatteministeren ikke regnede med, at loven forholdt sig, som den gør.

Vi har under udvalgsbehandlingen fået bekræftet, at skatteministeren forud for lovforslagets fremsættelse udtalte til TV-Avisen, at han ikke mente, at man overhovedet kunne trække fra. Ministeren har i et bilag til udvalget oplyst, at han senere er blevet klogere. Det skal man ikke klandre ham for, det har vi alle behov for. Derfor har ministeren fremsat dette lovforslag, som betyder, at fra indkomståret 1987 skal folketingsmedlemmer ikke kunne fratrække befordringsudgifter i forbindelse med det folketingshverv, vi udfører, idet vi har frikort.

Jeg må spørge, om det virkelig er dette Tings medlemmers hensigt, at vi her i huset skal kunne fratrække på vores selvangivelse en udgift, som vi ikke har, at man skal kunne fratrække en omkostning ved en rejse fra Nordjylland til København, som betales af det offentlige, på vores selvangivelse. Jeg mener, at vi her befinder os i en situation, hvor vi af hensyn til den måde, som befolkningen opfatter Folketingets medlemmer på, bør vise os som dem, der ikke skaffer sig et gode, som vi vitterlig alle sammen er enige om – går jeg ud fra – at vi ikke bør have.

Såfremt det socialdemokratiske ændringsforslag om tilbagevirkende kraft fra det tidspunkt, da loven blev ændret, nemlig i 1985, bliver nedstemt, stemmer vi for Fremskridtspartiets forslag, som kun tager indkomståret 1986 med. Det er da bedre end ingenting.

Og så er der endelig et radikalt ændringsforslag. Hr. Bernhard Baunsgaard gjorde jo under førstebehandlingen meget ud af, at han ikke ønskede forslag med tilbagevirkende kraft, og derfor har hr. Bernhard Baunsgaard og Det Radikale Venstre stillet forslag om, at man ikke skal kunne henvende sig til skatteforvaltningen og få ændret sin selvangivelse eller – såfremt man ikke har indleveret selvangivelsen for 1986 – ikke skal have mulighed for at få fradraget.

Vi plejer her i Tinget at gøre en hel del ud af, at der er lighed for loven. Her ønsker det Radikale Venstre med hr. Bernhard Baunsgaard i spidsen ulighed for loven. Man ønsker, at folk skal behandles forskelligt alt efter, om de tilfældigvis har indleveret deres selvangivelse eller de har fået udsættelse og derfor ikke har fået indleveret selvangivelsen.

Jeg synes, det er et meget underligt forslag, og jeg mener, at det er udtryk for, at hr. Bernhard Baunsgaard vistnok er gået længe i sine udtalelser fra Folketingets talerstol med hensyn til at have den radikale gruppe bag sig, end situationen kunne holde til, og at der derfor er indgået et kompromis i den radikale folketingsgruppe, som betyder, at man nu stiller et mærkværdigt forslag, som behandler folk uldstændig forskelligt alt efter, om man tilfældigvis har gjort det ene eller det andet.

Jeg må sige, at jeg synes, det er mærkværdigt, at Det Radikale Venstre i denne sag ikke kan stemme sammen med Socialdemokratiet og fjerne en urimelighed, som vi er enige om eksisterer, og derfor skal jeg da henstille til dem af de radikale medlemmer, der er i salen, sammen med os andre at stemme fornuften ind i dette forslag, så vi kan gå ud til befolkningen og sige, at vi ikke har skaffet os nogle fordele, som andre ikke har, og som alle kan se vi ikke bør have som folketingsmedlemmer.

(Kort bemærkning).

Bernhard Baunsgaard (RV):

Jeg har én gang gjort hr. Stavad opmærksom på, hvad det er, der sker, hvis Folketinget vedtager hr. Stavads forslag. Man vedtager et lovforslag med tilbagevirkende kraft, og jeg gør opmærksom på, at det vil ramme medlemmer, der har spurgt i skattesystemet og fået at vide, at det er helt i overensstemmelse med lovgivningen. Det er noget, man ikke bruger i dansk retspraksis. Det hedder vistnok en begunstigende akt, og den kan man ikke lave om, og jeg ønsker ikke at bryde med det princip. På den anden side ønsker jeg at understrege, at når man ikke har gjort det efter at have spurgt og fået at vide, at det er helt i overensstemmelse med lovene, skal man ikke nu bagefter benytte sig af en sådan udvej. Det er det, vi opnår ved det. Jeg ønsker ikke at bryde med dansk retspraksis gennem et lovforslag, og jeg må stærkt fraråde, at man stemmer for det soci-

[Bernhard Baunsgaard]

aldemokratiske forslag: det er ikke gennemtænkt.

(Kort bemærkning).

Stavad (S):

Med hensyn til tilbagevirkende kraft er der ingen forskel på det socialdemokratiske ændringsforslag og det radikale ændringsforslag. Ifølge dansk skattelovgivning har borgerne, hvis det viser sig, at de har ting, som burde have været ført anderledes på deres selvangivelse, ret til at få ændret selvangivelsen 5 år tilbage, og derfor har hr. Bernhard Baunsgaards forslag nøjagtig lige så meget tilbagevirkende kraft som det socialdemokratiske forslag.

Med hensyn til dem, der måtte have spurgt i en skatteforvaltning, kan jeg sige til hr. Bernhard Baunsgaard, at jeg ikke er stødt på nogen spørgsmål i ligningsrådet om bindende forhåndsbesked. Vi har jo netop i fællesskab indført en sådan institution, at borgerne får en endelig afgørelse ved bindende forhåndsbesked, fordi vi i en række situationer har haft borgere, der har spurgt i forvaltninger og fået et svar, som er blevet underkendt højere oppe i systemet på et senere tidspunkt. Derfor har vi i dag bindende forhåndsbesked. Mig bekendt findes der ingen sager, hvor der er givet bindende forhåndsbesked, og derfor kan jeg heller ikke se, at folketingsmedlemmer i den sammenhæng skal behandles anderledes og gunstigere end andre borgere i en tilsvarende situation.

(Kort bemærkning).

Bernhard Baunsgaard (RV):

På grund af, at Folketinget ikke havde givet sig tid til at gennemtænke sine love tilstrækkelig grundigt, eksisterede der en ret for folketingsmedlemmer til at gøre, som enkelte folketingsmedlemmer har gjort. Jeg ved i hvert fald om nogle af disse, at de har sagt: det kan ikke være rigtigt, og derefter har spurgt i skattesystemet helt til tops og fået at vide: jo, det er en ret, som I kan benytte jer af, hvis I vil. Det ønsker jeg ikke – når de har gjort sig den umage at spørge så grundigt – skal komme dem til skade.

Den ret er der kun nogle ganske få der har benyttet sig af, og med dette lovforslags vedtagelse siger vi: det er en ret, som vi op-

hæver fra og med i dag, derfor kan I ikke gøre det med tilbagevirkende kraft 5 år tilbage, for det er kun den nye lov om betaling for befordring, der gælder, og den har kun været gældende i 2 år. Den ret ophæver vi fra og med dette lovforslag, så den kan I ikke bruge tilbagevirkende. Der er ikke nogen, der lider skade ved dette, ved, at de har disponeret i tillid til dansk lovgivning. De har ikke disponeret.

Hagen Hagensen (KF):

Lad mig først sige, at vi vil stemme overensstemmende med, hvad vi tilkendegav ved første behandling af sagen, nemlig for skatteministerens forslag, som det foreligger, men med den tilføjelse, at vi også vil kunne stemme for det under nr. 7 af Det Radikale Venstre stillede ændringsforslag. De øvrige ændringsforslag kan vi ikke stemme for.

Jeg skal ikke gøre nogen stor debat ud af denne sag. Jeg synes, den har fået alt det, den skal have. Forholdet er det, at vi ikke vil være med til, at noget i lovgivningsmæssig henseende skal have tilbagevirkende kraft, og vi vil også godt være med til at slå en prop i – for det er jo det, der sker, når man vedtager lovforslaget med den tilføjelse, som indeholdes i ændringsforslag nr. 7 – at man ikke kan begære en selvangivelse, der er indgivet, taget op på ny. Og det er en stor forskel i forhold til det, man ellers har villet gøre. Man har indgivet sin selvangivelse, og den må være bindende.

Man har nu fået den rette fortolkning af disse forhold ved den lov, vi nu gennemfører, og ud fra det skal man så ikke bagefter kunne gå hen og tage noget op med en formel ret, men ikke med nogen egentlig reel adkomst.

Thoft (SF):

Dette er en træls debat, og den burde være fuldstændig overflødig. Den er skabt af en skatteminister, som har været helt uden politisk fingerspidsførmelse i denne sag. Jeg er fortsat overrasket og forbløffet over, at skatteministeren svarede, som han gjorde, da vi i sin tid stillede vort spørgsmål, nemlig at naturligvis kan et folketingsmedlem fratrække udgifter, medlemmet slet ikke har haft.

Jeg synes bare ikke, at den regel, som vi nu ændrer, kun bør ændres for folketings-

[Thoft]

medlemmer. Jeg synes, der bør være lige ret, og for de offentligt ansatte, medlemmer af Kommunernes Landsforening, byrådsmedlemmer, og hvad vi ellers kan tænke os, som også rejser på frikort, mener jeg naturligvis også at reglerne bør ændres. Det bør være en grundlæggende del af dansk skattelovgivning, at udgifter, man ikke har haft, kan man heller ikke trække fra.

Jeg beklager, at meget tyder på, at det ikke er det, der bliver tilfældet, men at vi blot får en særegel for Folketingets medlemmer, og en sådan mener jeg skatteministeren burde have lavet, dengang han i sin tid svarede mig på mit spørgsmål. Han burde have forklaret, at Folketingets omkostningsvederlag naturligvis må anses at dække de med arbejdet forbundne udgifter, herunder også transport til og fra arbejde, og det er jo også det, der bliver resultatet af dette lovforslag.

Men jeg vil gerne spørge Socialdemokratiet og specielt hr. Stavad, som lagde vægt på, at det var vigtigt, at man ikke kunne trække udgifter fra, man ikke havde haft: er det ikke lige netop det, SFs ændringsforslag går ud på, at man ikke skal trække udgifter fra, man ikke har haft? Det går ganske vist også på andre end folketingsmedlemmer, men jeg er ikke specielt tilhænger af, at folketingsmedlemmer og – her henviser jeg til Fremskridtspartiets ændringsforslag – andre folkevalgte behandles negativt i skattelovgivningen. Jeg synes, de skal behandles præcis som alle andre, hverken bedre eller dårligere, men resultatet bliver både af det ændringsforslag, som Socialdemokratiet har stillet, og det ændringsforslag, som Fremskridtspartiet har stillet, at folkevalgte bliver behandlet anderledes. Det er jeg ikke tilhænger af.

Udvalgsbehandlingen har i øvrigt vist en række pudseløjerligheder vedrørende de frynser, som f.eks. borgmestre og ministre har haft, og som jeg håber at skatteministeren vil tage op og sørge for at harmonisere.

Med hensyn til den radikale Storm P-model har jeg omtrent de samme kritikpunkter som hr. Stavad. Den gennemfører en ulige behandling af medlemmer, der har indleveret deres selvangivelse, og medlemmer, der ikke har indleveret deres selvangivelse. Den gennemfører en ulige behandling af medlemmer, der har benyttet sig af fradraget, og af medlemmer, der ikke har benyttet sig af fradraget, og det er en ulige behandling, som knæ-

sætter principper i dansk skattelovgivning, som må være ganske fremmede for Det Radikale Venstre. f.eks. at man ikke kan regne med, at regler, der gælder, skal gælde for alle, men kun for dem, der har benyttet sig af dem. Det er et yderst særpræget princip. At regler kan ændres med tilbagevirkende kraft for nogle, men ikke for andre er et andet yderst særpræget princip.

Ved at vedtage SFs ændringsforslag, som i denne sammenhæng i hvert fald er helt identisk med det socialdemokratiske ændringsforslag, skaber man i det mindste for den gruppe, der er tale om i lovforslaget, Folketingets medlemmer, lighed for loven. Det Radikale ændringsforslag knæsætter et ulighedsprincip.

Jeg vil godt til sidst sige, at jeg mener, at den debat, vi har haft omkring dette tossedede forslag, viser, at der er behov for, at nogle – jeg har ikke kunnet finde ud af hvem, for skatteministeren siger, det ikke er hans bord, og jeg har forstået, at Folketingets præsidium også siger, at det ikke er præsidiets bord – går sammen og forklarer os 179 menige folketingsmedlemmer lige præcis, hvad det er, vores skattefrie omkostningstillæg må formodes at dække. Det er min opfattelse, at det selvfølgelig må formodes at dække samtlige med arbejdet som folketingsmedlem forbundne udgifter, hverken mere eller mindre, men jeg synes, der er behov for at få det præciseret, og hvis det havde været præciseret, havde vi ikke haft behov for at diskutere dette fjollede forslag.

Bernhard Baunsgaard (RV):

Som jeg har haft lejlighed til at sige tidligere, er det et lovforslag, der er fremsat, fordi vi ikke har haft tid til at gennemarbejde den oprindelige lov tilstrækkelig grundigt og komme helt ned i selv de mindste detaljer.

Så er der desuden fremført – og jeg synes delvis med rette – den påstand, at det er en særlovgivning af negativ art for folketingsmedlemmer, og det må man jo nok indrømme at det er, men til gengæld er der også det at anføre over for en sådan negativ særbehandling af folketingsmedlemmer, at er der nogle, der skal være omhyggelige med de regler, de fastsætter for sig selv, er det netop Folketinget, og derfor ser jeg ingen grund til, at man ikke skulle gøre det i dette tilfælde.

[Bernhard Baunsgaard]

Jeg vil gerne sige om de ændringsforslag, der er stillet, at vi kan stemme, selv om skatteministeren anfører, at det er overflødig, for ændringsforslag nr. 3 stillet af Socialdemokratiet, hvori det udtrykkeligt siges, at den negative særbehandling også gælder for ministre og danske medlemmer af Europa-Parlamentet. Vi stemmer naturligvis for ændringsforslag nr. 7, det, som er stillet af os selv, men de andre stemmer vi imod.

Dohrmann (FP):

Hr. Bernhard Baunsgaard sagde tidligere, at hvis Det Radikale Venstres ændringsforslag blev vedtaget, var det gældende fra i dag. Det mener jeg er 100 pct. forkert, og det tror jeg også hr. Bernhard Baunsgaard vil være enig i. Det er normalt således, at en lov først træder i kraft, når den er offentliggjort i Lovtidende.

Men jeg vil egentlig godt stille hr. Bernhard Baunsgaard et spørgsmål med henvisning til det radikale ændringsforslag.

Vi er jo nogle stykker, som har udsættelse med hensyn til indlevering af selvangivelse. Vil det sige, hr. Bernhard Baunsgaard, at hvis det radikale ændringsforslag bliver vedtaget og man hurtigt indleverer sin selvangivelse, inden loven bliver offentliggjort i Lovtidende, så får man disse fradrag med bl.a. Det Radikale Venstres velsignelse? Jeg synes bare, det var værd ved denne lejlighed at få tilkendegivet, om det er således, at hr. Bernhard Baunsgaard mener, at vi bør belønnes, hvis vi skynder os at udnytte de pågældende fradrag, hvad der er mulighed for for øjeblikket.

(Kort bemærkning).

Bernhard Baunsgaard (RV):

Nu har hr. Dohrmann jo siddet så længe i Folketinget, at han har opdaget disse små fiduser. Det var selvfølgelig en fortalelse. Det kan først komme til at gælde, når det er offentliggjort i Lovtidende og underskrevet af ministeren og af dronningen, det er klart. Jeg beklager, at jeg sagde det, men jeg går ud fra, at hvert eneste folketingsmedlem føler det som en forpligtelse, når Folketingets flertal har vedtaget noget sådant, at efterleve det.

(Kort bemærkning).

Stavad (S):

Jeg takker for hr. Bernhard Baunsgaards svar til hr. Dohrmann. Jeg synes, det meget godt illustrerer det skøre i det radikale forslag, at såfremt Folketingets 179 medlemmer skynder sig ned på kommunekontoret og beder om at få ændret deres selvangivelse for 1985 og for 1986, inden vi vedtager dette ved tredje behandling, formentlig på torsdag, kan det gøres. Hvorimod det, hvis man først gør det efter på torsdag, ikke kan lade sig gøre. De, der har indleveret deres selvangivelse, får én behandling efter på torsdag, de, der endnu ikke har indleveret selvangivelse, får en anden behandling efter på torsdag, og de, der er hurtige, får en tredje behandling inden på torsdag.

(Kort bemærkning).

Bernhard Baunsgaard (RV):

Ærlig talt, er vi nu ikke kommet helt ud på overdrevet? Skulle vi ikke se at blive færdige med dette forslag og få det vedtaget og så gå ud fra, at der er så meget hold og moral i hvert eneste folketingsmedlem, at man ikke laver den slags numre? Og det er ikke tilfældigt, jeg bruger udtrykket »numre«. Det synes jeg vi har lov til at gå ud fra, i hvert fald indtil andet er bevist.

Albrechtsen (VS):

Hele denne debat, som jeg med interesse har lyttet til, viser jo kun, at alle havde været bedst tjent med, at man uden videre var skredet til vedtagelse af skatteministerens oprindelige forslag. Jeg kan forstå, at regeringspartierne åbenbart stemmer for det ændringsforslag, hr. Bernhard Baunsgaard har stillet, hvorved der indføres noget underligt kludderværk i det samlede forslag, og det bliver det ikke bedre af. Vi synes stadig væk, det er vigtigt, at det hurtigt kommer igennem. Vi bliver jo nok nødt til at leve med det ændringsforslag, selv om også det er noget kludderværk, og det er ikke lykkedes hr. Bernhard Baunsgaard rigtig at forklare, at der ikke sker en forskelsbehandling. På den anden side må man sige, det nok er nede på bagatelplanet.

Så skal jeg kun sige om SFs ændringsforslag, at hvis det bliver vedtaget, hvad det jo nok ikke bliver, vil vi også kunne leve med det og stemme for det samlede forslag, selv

[Albrechtsen]

om det ikke er lykkedes SF rigtigt at overbevise os om, at det forslag, man har stillet, ikke vil føre til en hel del administrativt bøvl. Men det skal jeg heller ikke bore så frygtelig meget yderligere i, for det er også ret så meget nede på detaljeniveauet, vil jeg nok sige.

(Kort bemærkning).

Dohrmann (FP):

Jeg vil godt henlede hr. Bernhard Baunsgaards opmærksomhed på, at Fremskridtspartiet har stillet et ændringsforslag, hvorefter de pågældende fradrag ikke kan foretages vedrørende 1986. Det ændringsforslag kan jeg forstå at hr. Bernhard Baunsgaard og Det Radikale Venstre vil stemme imod. Hvorfor vil de Radikale det? Ændringsforslaget bliver sandsynligvis forkastet, og hvis det er holdningen her i Folketinget, at ændringsforslag skal stemmes ned, ligger der da i hvert fald en indirekte opfordring til, at man som folketingsmedlem udnytter de fradragsmuligheder, der eksisterer for øjeblikket, og derfor alle hr. Bernhard Baunsgaards pæne ord om moral og om, at vi selvfølgelig skal overholde lovgivningen, ingen tvivl om det; men når man direkte får et ændringsforslag om, at fradragsmulighederne ikke skal være til stede vedrørende 1986, stemt ned, kan det da kun opfattes på én eneste måde, nemlig således, at så er de legale. Jeg synes ærlig talt, at det er 100 pct. selvmodsigende, det, hr. Bernhard Baunsgaard siger her, og så den måde han vil trykke på knapperne på. I bedste fald mener jeg, at det radikale ændringsforslag, nr. 7, er totalt overflødigt – med den tilføjelse naturligvis, at hr. Bernhard Baunsgaard agter at stemme imod vores ændringsforslag.

(Kort bemærkning).

Bernhard Baunsgaard (RV):

Jeg sagde udtrykkeligt før, og jeg skal gerne gentage det, så også hr. Albrechtsen hører det: dette er en særlovgivning vendt mod folketingsmedlemmer, og andet er der ikke at sige om det. Den skal så konstrueres, så vidt det overhovedet er gorligt, så svage sjæle – hvis sådanne overhovedet skulle findes i det Folketing – ikke bruger den.

(Kort bemærkning).

Damgaard Nielsen (FP):

Vi står her med et lovforslag, som egentlig hedder »Fy, fy, skamme sig«, og jeg synes egentlig, det er så enkelt, at enhver let skulle kunne vedtage det uden den store debat.

Når Fremskridtspartiet i sit ændringsforslag har taget Europa-Parlaments-medlemmer, amtsrådsmedlemmer og kommunalbestyrelsesmedlemmer med, er det for at undgå, at der til næste år måske er en journalist, der har fået fat på noget lignende, og så kan hele historien begynde forfra. Jeg mener, det er meget bedre at forebygge end at bekæmpe, så jeg vil stærkt anbefale, at man stemmer for Fremskridtspartiets ændringsforslag. Og når vi har taget 1986-indkomståret med, er det, fordi ligningen ikke er afsluttet for 1986, hvorimod der for 1985 og årene forud er udsendt årsopgørelser. Der er en afslutning. 1986 kan vi leve med kommer med her og så færdig med det!

Og jeg forstår sådan set ikke, hvorfor de Radikale er kommet med deres ændringsforslag, for man kan da ikke forbyde nogen at gå tilbage i den ene og ikke i den anden situation. Plus og minus har altid skullet ophæve hinanden.

(Kort bemærkning).

Albrechtsen (VS):

Jeg tror, det var hr. Bernhard Baunsgaard, der ikke forstod, hvad jeg sagde, for man kan jo ikke komme uden om, hr. Bernhard Baunsgaard, at det er noget kludderværk at lave en lovgivning, der giver en særlig gruppe nogle vanskeligheder med at få rettet i selvangivelsen, hvis den er forkert. Det er noget kludderværk. Når jeg har sagt, at vi alligevel vil kunne leve med det i det samlede forslag, er det for det første, fordi det er en bagatel, og for det andet, fordi det omfatter lovgivningsmagtens egne medlemmer og drejer sig om et tidsrum, hvor det samme Folketing har siddet. Det er nøjagtig den samme argumentation, som hr. Stavad brugte for sit, jeg vil ikke sige kludderværk om det forslag, men heller ikke særlig geniale forslag om en vis grad af tilbagevirkende kraft. Også det kan vi leve med lige præcis i denne sammenhæng og med de helt specielle begrundeelser, som blev givet af hr. Stavad. Men der er ingen af disse ændringsforslag, hverken hr. Bernhard Baunsgaards eller hr. Stavad's,

[Albrechtsen]

som er specielt nødvendige eller specielt kloge. De kunne have været undværet, men det er bagateller, og derfor skal jeg standse her.

Ministeren for skatter og afgifter (Foighel):

Jeg skal ikke forlænge debatten om denne sag meget, men det, der kalder mig op, er hr. Thofts lidt besynderlige bemærkninger, og selv om det er velkendt, at hr. Thoft får et ikke urimeligt stort beløb, men dog et beløb for at fortælle den danske offentlighed, at regeringen består af en flok ignoranter, som slet ikke er så kloge som hr. Thoft, ja, som ikke engang udgør et gennemsnit af, hvad der er af klogskab i dette land, synes jeg nu alligevel, der må være en grænse for de, for nu at sige det pænt, erindringsforskydninger, som hr. Thoft bør tillade sig her i folketingsalen.

Det virker besynderligt, at hr. Thoft ikke kan huske, at SF stemte for lovforslaget om reformering af befodringsfradraget. Det virker også besynderligt, at hr. Thoft ikke kan huske, at hele formålet med den lov var at standardisere befodringsfradraget uden hensyn til, om den enkelte skatteyder rent faktisk havde haft disse udgifter. Der er folk, der laver samkørsel til deres arbejdspladser; de har befodringsfradraget. Der er folk, der overhovedet ikke har udgifter til deres befodrings, men de får alligevel befodringsfradraget. Det var det, der var den store administrative reform.

Det virker også besynderligt, at hr. Thoft som revisor fuldstændig lader, som om han har glemt, hvordan disse sager tidligere havde plaget ligningsmyndighederne og var krænkende for den enkelte skatteyder, og hvorledes de belastede systemet og borgerne. Derfor slog vi en streg over det i fællesskab og sagde: fint, så får vi befodringsfradrag efter kilometer uden hensyn til, om man har haft de udgifter.

Der var ingen af os – heller ikke hr. Thoft, slet ikke hr. Thoft – der på det tidspunkt tænkte på, at der var noget helt specielt for folketingsmedlemmerne, og da det blev klart, at der var noget specielt for folketingsmedlemmer, fremsatte vi lovforslaget. Så dette selvgode hykleri, som vi har set her i dag, er ikke særlig værdigt.

(Kort bemærkning).

Thoft (SF):

Jeg må nødvendigvis tage til genmæle, når ministeren bruger så stærke ord. For virkeligheden var jo, at det var ministeren, der havde en utrolig mængde erindringsforskydninger.

Først meddeler ministeren folketingsmedlemmer, at man kan trække beløbet fra. Derefter bliver ministeren slæbt i fjernsynet, da der var ballade om sagen, hvorefter han meddelte, at man ikke kunne trække det fra. Dagen efter meddeler ministeren, at man alligevel godt kan trække det fra, hvorefter han fremsætter et forslag om ændring af ligningsloven, som fastslår, at man ikke kan trække det fra.

Det kan godt være, at ministeren mener, jeg har erindringsforskydninger i denne sag, men hvis vi skal være helt ærlige, må ministeren medgive mig, at det var ham, der i denne sag havde erindringsforskydninger.

Jeg vil godt fastslå, sådan som jeg også sagde det i mit første indlæg: det var udtryk for en ualmindelig stor mangel på politisk fingerspitzgefühl, at ministeren ikke i første omgang svarede: naturligvis kan folketingsmedlemmer i kraft af deres omkostningstilæg ikke fratække noget som helst. Det er noget, enhver burde vide i denne forsamling.

Ministeren for skatter og afgifter (Foighel):

Det er naturligvis min opgave, når en lov er vedtaget, oven i købet med SFs stemmer, at administrere efter loven.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Ændringsforslag nr. 1 om en ny affattelse af § 1

forkastedes, idet 16 stemte for, 108 imod; 2 stemte hverken for eller imod.

Ændringsforslag nr. 2

forkastedes, idet 19 stemte for, 103 imod; 2 stemte hverken for eller imod.

Ændringsforslag nr. 3

vedtoges med 67 stemmer mod 56; 2 stemte hverken for eller imod.

§ 1, således ændret,

vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 4 om en ny affattelse af § 2

betragtedes som forkastet efter forkastelsen af ændringsforslag nr. 1.

Ændringsforslag nr. 5

forkastedes, idet 53 stemte for, 68 imod; 2 stemte hverken for eller imod.

Ændringsforslag nr. 6

forkastedes, idet 59 stemte for, 64 imod; 2 stemte hverken for eller imod.

Ændringsforslag nr. 7

vedtoges med 68 stemmer mod 2; 56 stemte hverken for eller imod.

§ 2, således ændret, vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling

vedtoges uden afstemning.

Fjerde næstformand (Ole Vig Jensen):

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

7) Anden behandling af lovforslag nr. L 133:

Forslag til lov om ændring af lov om Statens Uddannelsesstøtte. (Indførelse af ny støttestruktur, afskaffelse af statslån, øgede satsler, slutstipendier og låneloft for statsgaranterede studielån).

Af undervisningsministeren (Bertel Haarder).

(Fremsat 13/1 87. Første behandling 21/1 87. Betænkning 9/4 87).

Der var stillet 1 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer, ændringsforslaget og spørgsmålet om lovforslagets overgang til tredje behandling sattes til forhandling under ét.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

§ 1, ændringsforslaget og § 2, således ændret,

vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling

vedtoges uden afstemning.

Fjerde næstformand (Ole Vig Jensen):

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

8) Anden behandling af lovforslag nr. L 148:

Forslag til lov om ændring af lov om Statens Kunstfond.

Af ministeren for kulturelle anliggender (H. P. Clausen).

(Fremsat 14/1 87. Første behandling 29/1 87. Betænkning 9/4 87).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer og spørgsmålet om dets overgang til tredje behandling sattes til forhandling under ét.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

§§ 1 og 2

vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling

vedtoges uden afstemning.

Fjerde næstformand (Ole Vig Jensen):